

USNESENÍ SOUDU (pátého senátu)

16. prosince 2004*

Ve věci T-410/03,

Hoechst AG, se sídlem ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo), zastoupená
M. Klusmannem, M. Rübou a V. Turner, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené W. Möllsem, O. Beynet
a K. Mojzesowicz, jako zmocněnci, ve spolupráci s A. Böhlkem, advokátem,
s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: němčina.

jejímž předmětem je návrh na zrušení, v části týkající se žalobkyně, rozhodnutí Komise K (2003) 3426 konečné ze dne 1. října 2003 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES a článku 53 dohody o EHP (věc COMP/E-1/37.370 – Sorbáty) nebo podpůrně návrh na přiměřené snížení výše pokuty uložené žalobkyni,

**SOUK PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH
SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),**

ve složení M. Vilaras, předseda, F. Dehousse a D. Šváby, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

vydává toto

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

- ¹ Ve svém rozhodnutí K (2003) 3426 konečné ze dne 1. října 2003 (věc COMP/E-1/37.370 – Sorbáty) (dále jen „rozhodnutí“) stanovila Komise, že vícero podniků svou účastí na dohodě narušující hospodářskou soutěž na trhu sorbátů porušilo čl. 81 odst. 1 ES a článek 53 dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP). K těmto podnikům patřily zejména společnosti Hoechst AG (dále jen „Hoechst“) a Chisso Corporation (dále jen „Chisso“) se sídlem v Tokiu (Japonsko).

- 2 Na tomto základě rozhodla Komise uložit dotyčným podnikům pokuty. Při stanovení výše pokut použila Komise nejprve pokyny o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3) a poté své sdělení o upuštění od stanovení peněžitých pokut nebo jejich snížení v kartelových věcech (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4).
- 3 Za účast na dohodě narušující hospodářskou soutěž byla uložena společnosti Hoechst pokuta ve výši 99 milionů EUR [čl. 3 písm. b) rozhodnutí]. Tato pokuta odpovídala mimo jiné vedoucí úloze na dohodě narušující hospodářskou soutěž, kterou společnost Hoechst společně se společností Daicel se sídlem v Tokiu (Japonsko) podle Komise měla (body 363 až 375 odůvodnění rozhodnutí). Pokuta uložená Hoechst byla ovšem díky její spolupráci při šetření snížena o 50 % (body 455 až 466 odůvodnění rozhodnutí).
- 4 Co se týče společnosti Chisso, byla Komise toho názoru, že tato byla prvním podnikem, který v rámci šetření poskytl rozhodující důkazy. Z toho důvodu jí byla poskytnuta plná imunita a nebyla jí uložena žádná pokuta (body 439 až 447 odůvodnění rozhodnutí).

Řízení

- 5 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 18. prosince 2003 podala společnost Hoechst žalobu na neplatnost rozhodnutí v části, která se jí týká, nebo podpůrně na přiměřené snížení jí uložené pokuty.

- 6 Dne 26. dubna 2004 požádala společnost Chisso o vstoupení do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhů Komise.
- 7 V podání došlém kanceláři Soudu dne 1. června 2004 uvedla Komise, že nemá žádné námitky k návrhu na vstoupení vedlejšího účastníka do řízení.
- 8 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 15. června 2004 navrhla společnost Hoechst, aby Soud návrh na vstoupení vedlejšího účastníka do řízení zamítl a uložil náhradu nákladů řízení společnosti Chisso.
- 9 Podle čl. 116 odst. 1 třetího pododstavce jednacího řádu Soudu postoupil předseda pátého senátu návrh na vstoupení vedlejšího účastníka do řízení k rozhodnutí pátému senátu.

Právní otázky

Argumenty účastníků řízení

- 10 Společnost Chisso nejprve uvádí, že žaloba usiluje o zrušení rozhodnutí, jehož adresátem je zvláště i ona sama. V tomto ohledu Chisso uvádí, že dobrovolně informovala Komisi o existenci dohody narušující hospodářskou soutěž na trhu sorbatů a poskytla jí k tomu rozhodující důkazy. Tato okolnost již sama o sobě zakládá dostatečný zájem.

- 11 Chisso mimo to zdůrazňuje skutečnost, že se jí přímo dotýká nárok společnosti Hoechst, podle kterého Komise pochybila, když nekvalifikovala Hoechst jako první podnik, který spolupracoval. Chisso v tomto ohledu uvádí řadu skutkových okolností, na základě nichž byla Komisí správně považována za podnik, který spolupracoval. Měl-li by se proto Soud přiklonit k argumentům Hoechst, nesplňovala by již podmínky plné imunity a podmínky pro snížení pokuty.

- 12 Podle názoru Hoechst není Chisso adresátkou vůči ní vydaného rozhodnutí, které je jako jediné předmětem projednávané žaloby. I kdyby se ale vycházelo z toho, že toto rozhodnutí bylo vydáno zároveň vůči Chisso i jí samotné, neměla by podle Hoechst společnost Chisso legitimní zájem vstoupit do řízení jako vedlejší účastník. Hoechst v tomto ohledu uvádí, že kdyby v rámci projednávané žaloby uspěla se svým požadavkem, nezměnila by změna čl. 3 písm. b) rozhodnutí nic na ostatních ustanoveních rozhodnutí, a to především na těch, které se týkají Chisso. Hoechst především se zřetelem na usnesení Soudu ze dne 25. února 2003, BASF v. Komise (T-15/02, Recueil, s. II-213) dále uplatňuje, že zásada *ne bis in idem* zakazuje Komisi přikročit k novému meritornímu posouzení protiprávního jednání, jenž bylo předmětem rozhodnutí. Každopádně i kdyby Komise mohla rozhodnutí přehodnotit, pokud jde zvláště o Chisso, nebyl by zájem posledně uvedené zabránit tomuto přezkumu bezprostřední a aktuální, nýbrž jen nepřímý a potenciální.

Závěry Soudu

- 13 Podle čl. 40 druhého pododstavce Statutu Soudního dvora, který se na základě čl. 53 prvního pododstavce Statutu Soudního dvora použije na řízení před Soudem, může každá osoba, která prokáže zájem na rozhodnutí sporu vstoupit do řízení; s výjimkou sporů mezi členskými státy, sporů mezi orgány Společenství nebo sporů mezi členskými státy a orgány Společenství.

- 14 Podle ustálené judikatury se pojem „zájem na rozhodnutí sporu“ ve smyslu tohoto ustanovení určí vzhledem k samotnému předmětu projednávaného sporu a je třeba jej chápat jako bezprostřední a aktuální zájem na tom, jak bude rozhodnuto o samotných žalobních návrzích, a ne jako zájem s ohledem na uplatněné důvody nebo argumenty. „Rozhodnutím“ sporu je totiž třeba rozumět rozhodnutí, o které je žádáno před Soudem rozhodujícím spor, tak jak by se promítlo do výroku rozsudku. Přitom je zejména třeba zkoumat, zda se napadený akt bezprostředně dotýká osoby podávající návrh na vstoupení vedlejšího účastníka a zda je prokázán její zájem na rozhodnutí sporu. Dále je podle judikatury třeba rozlišovat mezi osobami podávajícími návrh na vstoupení vedlejšího účastníka, které prokážou bezprostřední zájem na rozhodnutí o určitém aktu, jehož zrušení bylo navrženo, a těmi, které jen díky podobnostem mezi jejich situací a situací některého z účastníků řízení prokážou pouze nepřímý zájem na rozhodnutí sporu (viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 17. června 1997, *National Power a PowerGen*, C-151/97 P[I] a C-157/97 P[I], *Recueil*, s. I-3491, body 51 až 53 a 57; výše v bodě 12 uvedené usnesení *BASF v. Komise*, body 26 a 27; a usnesení Soudu ze dne 4. února 2004, *Ulestraten, Schimmert en Hulsberg a další v. Komise*, T-14/00, *Recueil*, s. II-497, body 11 až 12).
- 15 V projednávaném případě je zaprvé třeba uvést, že Hoechst „navrhuje, aby Soud 1. zrušil rozhodnutí [...], v části týkající se žalobkyně; 2. nebo podpůrně přiměřeně snížil výši pokuty uložené žalobkyni rozhodnutím [...]“.
- 16 Zadruhé je třeba zdůraznit, že rozhodnutí, i když bylo vydáno formou jednoho jediného rozhodnutí, musí být chápáno jako soubor individuálních rozhodnutí, kterými se stanovují porušení předpisů kladená za vinu podnikům, které jsou adresáty rozhodnutí, a kterými jsou jim případně uloženy pokuty, což je ostatně doloženo zněním výrokové části rozhodnutí, především jeho články 1 a 3 (viz analogicky usnesení *BASF v. Komise*, uvedené v bodě 12 výše, bod 31 a tam uvedená judikatura).
- 17 Za třetí je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že soudce Společenství příslušný pro rozhodnutí o žalobě na neplatnost nesmí rozhodovat *ultra petita*, nemůže jít

zrušující výrok nad rámec návrhu žalobce. Rozhodne-li se proto jeden z adresátů rozhodnutí podat žalobu na neplatnost, zabývá se soudce Společenství jen těmi částmi rozhodnutí, které se týkají tohoto adresáta. Naproti tomu ty části, které se týkají jiných adresátů a které nebyly napadeny, nepatří k předmětu sporu, o kterém má soudce Společenství rozhodnout (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. září 1999, Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97, Recueil, s. I-5363, body 52 a 53; a ze dne 15. února 2001, Nachi Europe, C-239/99, Recueil, s. I-1197, body 24 a 25).

- 18 Nakonec je třeba poukázat na to, že absolutní závaznost zrušujícího rozsudku soudu Společenství se sice vztahuje jak na výrok, tak i na části odůvodnění, které jsou jeho nezbytným podkladem, to však nemůže mít za následek neplatnost aktu, který nebyl napaden před soudcem Společenství a který má být ze stejného důvodu protiprávní. Přihlédnutí k odůvodnění, které dává poznat přesné důvody protiprávnosti určené soudcem Společenství, má totiž za účel jen určit přesný význam toho, co bylo rozhodnuto ve výroku. Závaznost části odůvodnění zrušujícího rozsudku se nemůže vztahovat na osoby, které nebyly účastníky řízení, a pro které tedy rozsudek nemůže obsahovat jakékoliv rozhodnutí (viz rozsudek Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, uvedený výše v bodě 17, body 54 a 55).
- 19 Za těchto podmínek by rozsudkem Soudu, kterým by bylo rozhodnutí v části týkající se Hoechst zrušeno nebo změněna výše pokuty uložené Hoechst, nebyla dotčena ta ustanovení rozhodnutí, která se vztahují na Chisso.
- 20 Chisso má tedy zájem na tom, aby byly návrhy Hoechst ve věci zamítnuty jen pokud, pokud by výše zmíněné zrušení nebo změna, které by zpochybnilly opodstatněnost jí se týkajících zjištění a posouzení obsažených v rozhodnutí, mohly nakonec přimět Komisi přehodnotit jí poskytnutou imunitu.

- 21 Avšak i za předpokladu, že by Komise mohla přehodnotit ta ustanovení rozhodnutí, která stanoví imunitu společnosti Chisso, nepředstavoval by ale zájem uvedený v bodu 20 výše bezprostřední a aktuální zájem ve smyslu judikatury, nýbrž nanejvýše zájem nepřímý a potenciální. V takovém případě by krom toho společnost Chisso stále mohla uplatnit své argumenty v rámci žaloby na neplatnost, kterou by mohla podat u Soudu proti takovému nepříznivému rozhodnutí Komise (viz analogicky usnesení BASF v. Komise, uvedené v bodě 12 výše, bod 37).
- 22 Na základě toho všeho nelze považovat zájem uplatněný společností Chisso za bezprostřední a aktuální zájem na rozhodnutí sporu ve smyslu čl. 40 druhého pododstavce Statutu Soudního dvora. Její návrh na vstoupení do řízení jako vedlejší účastník je tedy nutno zamítnout.

K nákladům řízení

- 23 Podle čl. 87 odst. 1 jednacího řádu se rozhoduje o nákladech řízení v rozsudku nebo usnesení, jímž se končí řízení. Protože tímto usnesením se ve vztahu ke společnosti Chisso řízení končí, je třeba rozhodnout o nákladech řízení souvisejících s jejím návrhem na vstoupení vedlejšího účastníka.
- 24 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník řízení, který byl ve sporu úspěšný, požadoval náhradu nákladů ve svém návrhu. Vzhledem k tomu, že společnost Chisso byla se svým návrhem neúspěšná, je namístež uložit jí mimo jejích vlastních nákladů řízení i náhradu nákladů řízení společnosti Hoechst vzniklých v souvislosti s tímto řízením o vedlejší účastenství, v souladu s návrhy posledně uvedené. Protože Komise nepodala v tomto směru žádný návrh, ponese své vlastní náklady.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Návrh na vstoupení vedlejšího účastníka se zamítá.**
- 2) **Společnost Chisso ponese náklady společnosti Hoechst vzniklé v souvislosti s řízením o vedlejších účastenství, jakož i své vlastní náklady.**
- 3) **Komise ponese své vlastní náklady vzniklé v souvislosti s řízením o vedlejších účastenství.**

Vyhotoveno v Lucemburku dne 16. prosince 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

M. Vilaras